

Op weg naar zelfstandigheid

Na een mislukte opleiding laat ik de moed een beetje zakken. Ik twijfel constant en weet niet meer zo goed wat ik met mijn leven aan moet. Op dat moment lijkt alles onder mijn handen te mislukken. Na enkele maanden besluit ik na heel veel heen en weer gepraat, te gaan revalideren. Een beschutte plek waar ik me in alle rust kan wijden aan mijn toekomst en mijn zelfstandigheid kan vergroten. Het allerbelangrijkste is toch wel het onderdeel mobiliteit. Ik moet met een taststok leren lopen en zelfstandig leren reizen met het openbaar vervoer. Het lijkt me allemaal niets, maar het feit dat ik daar een eigen kamer krijg met douche en toilet, lijkt me weer wel. Lekker op mezelf, om in alle rust de vele indrukken te verwerken en de juiste keuzes te maken.

Daar komt al met al niet zo veel van terecht. Het lijkt er wel een groot feest. Naast een pittig revalidatieprogramma, zet ik flink de bloemetjes buiten. Toch probeer ik serieus mijn programma te volgen. Ik leer koken, ik volg typelessen, ik knutsel een en ander en ik geef me op voor sport, maar met het schaamrood nu op de kaken,

moet ik toegeven dat ik nooit op een van die sportlessen verschijn. Oei, ik zeg tijdens een gezellig koffiepraatje dat ik helemaal niets met sport heb. Blijkt dat de sportleraar te zijn, maar dat weet ik dan nog niet.

Kortom, het is feest, maar die moeilijke mobiliteitslessen hangen als het zwaard van Damocles boven mijn hoofd. Het moment komt echter dat ik aan de beurt ben. Uiteraard eerst op het terrein en in het gebouw. Na voldoende oefenen verlegt de trainer de grens naar buiten het terrein. De bushalte en de kapper, nog altijd redelijk dichtbij. Daarna moet ik met de bus naar het centrum van de stad. Ik zweet peentjes en sta doodsangsten uit. De afspraak is dat wij elkaar in de Hema ontmoeten voor een kopje koffie. Niet wetend dat hij mij op veilige afstand voortdurend volgt.

Na drie keer hetzelfde rondje te hebben gelopen, omdat ik de ingang van de Hema niet kan vinden en het vertik om de weg te vragen, dringt de overbekende geur van de Hemaworst mijn neus binnen. De geur van rookworst vermengt zich met koffie en ik besluit mijn neus te blijven volgen. Dat lijkt een goed idee en op de eerste stoel die ik tegenkom, plof ik neer. Als een duveltje uit een doosje staat ineens mijn trainer naast me met twee kopjes koffie. Ik schrik me te pletter, maar ben tegelijkertijd ook blij dat hij er weer is.

Na enkele weken moet ik er toch echt aan geloven en ik moet gaan reizen met het openbaar vervoer. Uiteraard de eerste keren onder volledige begeleiding en dan met kleine stapjes naar steeds een stukje verder alleen reizen. Tot het moment daar is dat ik echt helemaal vanaf huis naar het revalidatiecentrum moet reizen. Ik blijf het eng vinden en elke keer zodra ik een conducteur in de gaten krijg, klamp ik hem aan en vraag of hij mij een beetje in de gaten wil houden en schoorvoetend geef ik toe dat ik het reizen erg eng vind.

Zo gebeurt het op een maandagmorgen dat ik een heel vrolijke conducteur tref, die wel heel goed op me past, maar we hebben lol. Als hij me komt waarschuwen dat ik er ben, pakt hij mijn weekendtas en loopt voor mij uit naar de uitgang. Daar mikt hij mijn tas op het perron en tot overmaat van ramp tilt hij mij op en draagt mij de trein uit. Als ik weer vaste grond onder mijn voeten voel, ben ik erg opgelucht. Hij geeft me snel mijn tas aan en ik ga op zoek naar de ribbellijn, speciaal voor blinden en slechtzienden, om zo de weg naar de bushalte te vinden. Ik ben enigszins uit mijn doen door het voorafgaande en dat gaat ten koste van mijn concentratie. Onzekerder dan ooit vraag ik aan iemand die ik tegenkom waar de bus vertrekt die mij naar het revalidatiecentrum brengt. Ik tref alweer zo'n vrolijkderd.

‘Als je even wacht, haal ik mijn fiets en dan breng ik je even.’

Stomverbaasd blijf ik staan. Wat zou hij bedoelen? Het wordt me al snel duidelijk. Hij neemt mijn weekendtas en ik moet bij hem achterop. Zo brengt hij mij naar de goede bushalte. De bus is er nog niet, maar hij blijft gelukkig niet wachten. Hij fietst fluitend weg. Ik heb het niet meer.

Wat gebeurt er vandaag allemaal?

Daar is de bus. Ik stap in en bedenk me dat ik ga gillen als de chauffeur me zegt dat ik wel op zijn schoot mag plaatsnemen. Dat doet hij natuurlijk niet en ik zoek een plekje. Als ik eindelijk bij het revalidatiecentrum uitstap, ben ik moe. Achter mij hoor ik wat gegniffel en gegrinnik.

‘Wat nu weer?’ denk ik nu echt een beetje boos.

Wat blijkt? Mijn mobiliteitstrainer heeft alles gezien. Help! Mag ik nu misschien door de grond zakken?